

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

BARNÄVÄNNEN

N:o 11
16 Mars.

Illustrerad Veekotidning för Söndagsskolan och Hemmet.
Redaktör: J. B. GAUFFIN, Uppsala.

22 årg.
1905.

Jesus förutsäger sitt lidande.

et finns en källa till allt vårt lidande, och det är synden. När vi träffas än af det ena, än af det andra lidandet, så kunna vi säga, att vi förtjänt detta med våra synder. Ja, vi kunna säga, att vi alltid få mindre än vi förtjänt. Få vi där- emot hälsa, mat och dryck, solskensdagar och glädje, då kunna vi säga att allt är nåd, vi hafva ej gjort oss förtjänta af allt detta.

Men om vi nu ej förtjänat något lekamligt godt, så hafva vi än mindre förtjänat att Kristus har blifvit vår frälsare. Det är öfverflödande nåd, större än allt annat.

Vi höra i vår text omtalas att Kristus skulle lida. Han hade dock aldrig gjort något ondt, således borde han aldrig lida, utan alltid njuta salighet i obegränsad grad. Men han ville lida för att frälsa oss. Han tog således på sig lidandet alldeles frivilligt. Han blef dömd till döden, fastän han gjort alla godt, han blef korsfästad, fastän han var den helige och rene Gudasonen. Ja, älskade, detta måste ske för att frälsa oss från våra synder. När han offras för oss, så gifver han försoning för alla våra missgärningar.

Vi äro syndare och han är syndares frälsare. Därför måste gissling, försmädelse och död blifva hans lott. Han älskar mig och dig af hela sitt hjärta; därför att han älskar så, går han i döden för oss.

Detta förkunnade Jesus en gång för sina lärjungar. De tänkte nog, det går aldrig så illa med Jesus, att allt detta vederfares honom. Men när de gingo med honom till Jerusalem, fingo de se att alla Jesu förutsägelser gingo i fullbordan. När Jesus talar om för oss denna sak i dag, så veta vi att alla Jesu förutsägelser blifvit fullbordade. Vi ha ingens anledning att tvifla därpå; men jag fruktar att vi så mycket mer tvifla därpå, att Jesus gjort allt detta för oss. Vi tycka med skäl, att vi äro till allt detta ovärdiga. Och likväl är det en stor synd att tvifla därpå. Ty i och med detsamma är det som vi ville säga att Jesus icke talar sanning, då han sä-

ger: *Så älskade Gud världen, att han utgaf sin enfödde son, på det att hvar och en, som tror på honom, icke må förgås utan hafva evigt lif.* Det måste kännas som ett lidande för Jesus, om vi ej vilja tro på denna varma kärlek, som offrade sitt lif för våra synder. Älskade små, hören sålunda än en gång, att det är för eder skull som Jesus gick till korsets död, för eder skull som han blef sargad och begabbad, på det att edra barnasjälur skulle varda lönen för hans lidande. Låtom oss innerligt tacka Herren Jesus och söka göra honom glädje genom att tro på hans namn och efterfölja föredömet af hans kärlek.

Fr. E.

Farmor's berättelse.

(Forts. fr. föreg n:r.)

och Anna fortsatte sitt arbete med mig. Hon hjälpte mig att rätta mina stora fel, lärde mig att älska sanningen framför allt och hellre lida straff för mina förseelser än att förneka dem. Hon lärde mig till och med att göra dem godt, som hade gjort mig ondt.

Jag minns så väl en af våra andra tjänarinnor. Hon kunde ej tåla mig utan skvallrade alltid på mig för tant, och därför afskydde jag också henne. Hon begick en gång en oärlig handling, och min far, som var en sträng men rättvis man, ville, att hon skulle straffas. Anna var mycket bedröfvad. Hon bad mig använda mitt inflytande hos min far och bedja honom förlåta flickan. Jag ville icke till en början utan förklarade, att jag unnade henne straffet riktigt godt, ty hon förtjänade verkligen straff.

”Men om Gud skulle straffa oss så som vi förtjänat, huru skulle det då gå för oss, min kära flicka?” sade Anna så allvarsam och sorgset, att jag kände mig mycket slagen.

”Ja, Anna har rätt”, svarade jag, ”och jag är nog inte bättre än hon.”

Jag skyndade mig därpå in till min far och bad honom innerligt, att han ville förlåta flickan. Han gjorde det och berömde mig till på köpet, för att jag hade ett så varmt hjärta för andras sorg.

Men då gömde jag mitt hufvud vid hans bröst och berättade för honom om gamla Anna och om allt, som hon hade lärt mig.

Min far blef djupt rörd. ”Herre, jag tackar dig, för att du har tagit dig af mitt barn, när jag själf öfvergaf det för att döfva min egen sorg och smärta!” utbrast han.

Från denna stund stannade min älskade far mera hemma. Han skötte sina gods och lefde blott för sitt enda barn och för att vårda det frö, som Anna, hans fattiga tjänarinna, hade lagt ner i barnahjärtat. —

Här tystnade farmor. Då slog lilla Elisabet sina armar omkring hennes hals och grät. ”Kära, kära farmor, hur skall jag kunna bli snäll?” utbrast hon. ”Jag var stygg emot Hanna i morse.”

”Du skall älska Herren, din Gud, af allt ditt hjärta och din nästa såsom dig själf, mitt barn”, sade farmor. ”Och kom ihåg, att hvarenda människa är din nästa, den fattige såväl som den rike.”

Elisabet smög sig ut i köket till Hanna och bad henne om förlåtelse, hvilken den vänliga flickan gärna gaf henne.

Då hon kom tillbaka in i förmaket, bådo barnen farmor berätta mer om gamla Anna.

“Det vill jag gärna göra, mina småtingar”, sade hon. “Anna hade sitt hem på min fars gods, så länge hon lefde, och jag fick vara till stor tröst för henne under hennes sista dagar. När jag om aftnarna läste för henne i bibeln, sedan hennes ögon blifvit så svaga, att hon ej själf kunde läsa, då satt hon med hopknäppta händer och lyssnade, och när jag slutat, tackade hon mig med ett lyckligt leende.

En morgon väckte mig en af tjänarinnorna och bad mig komma ut till Anna, hon måtte visst vara sjuk. Jag skyndade till hennes rum, och där satt hon upprätt i sängen med ett förklaradt ansikte, liksom såge hon himmelens härlighet kringstråla henne. Jag lade min arm om hennes hals, hon såg på mig med en kärleksfull blick, hennes hufvud sjönk ned på mitt bröst — och hon var död.”

Farmor tystnade, medan tårarna rullade utför hennes kinder. Det var tårar af tacksamhet mot den trogna, gamla tjänrinnans och vännens minne.

(Slut).

Genom morfars glasögon.

Ser han inte ut som en lärd liten professor den här gossen å teckningen?

Bengt heter han, och gärna lyssnar han till alla goda berättelser hans rare morfar talar om för honom. Morfar har varit med många år i världen och har därför sett mycket och hört talas om mycket samt varit med om mycket, som låter som de underbaraste sagor i lille Bengts öron.

Morfar har farit både med ångare och segelfartyg öfver det stora hafvet, hvars vågor ibland synas höga som hus, och då storm och våg hotat krossa fartyget och rycka människorna ned i djupet. Ibland, när morfar varit ute på hafvet, har det legat som en stor, glänsande spegel, och när solen sjönk i väster så såg det ut, som om hon sjunkit rätt ned i vågorna och därvid förvandlat världshafvet till glänsande solgull.

Morfar har ock stått högt uppe bland fjällen, på dess höga toppar och skådat en värld i snö

och is så långt blicken hunnit. När morfar talar härom, då tänker Bengt, att det skulle vara en värld för honom och hans backskidor. Ja, tusen saker har morfar sett och det blir lika många sagor, när han berättar därom.

Och Bengt tycker att morfar är en stor och vis man, som vet mycket och som kan tala om allt så vackert. När Bengt en kväll skulle bedja sin aftonbön, följde morfar med in till den lille. Och när bönen var slut, berättade morfar om Guds himmel och om änglarna och om frälsaren

så skönt, att lille Bengt började längta efter att blifva såsom en Guds ängel.

Men ibland, när morfar är ute och hans glasögon ligga kvar därinne på hans skrifbord, då sätter Bengt dem på sin lilla näsa och tänker: "Jag vill bli stor och vis och snäll som morfar. Lånar jag hans glasögon, ser jag nog mycket bättre än med mina egna, och då lär jag mig snart berätta som han."

Ske dig som du tror, lille Bengt! Något ser du alltid genom morfars glasögon.

J. B. G.

En ovanlig slädfärd.

På stora sträckor af jordens nordliga trakter lefver ett småväxt folk, som kallas eskimåer. De hafva en mörkbrun hy, små plirande ögon och ett svart, stripigt hår.

Deras lefnadssätt är mycket olik vårt. De gå vanligen klädda i skinn från topp till tå, bo om vintern i jordkolor eller snöhus och om sommaren i tält af sälskinn.

Sälen är eskimåens allt i alla. Af honom får han kläder och tält, batar att ro ut på säljakt i och slädar att färdas i under den långa vintern. Af sälens kött och späck lefver eskimåen och af dess fett gör han tran eller olja att lysa upp sin enkla bostad med.

Eskimåernas enda husdjur är hunden. Liksom lappen i vårt land färdas efter re-

TVÅ SMÅ DOCKMAMMOR.

nen, så färdas eskimåen efter hunden. Men trakt till trakt. Huru en sådan slädfärd denne är icke så stark som renen, och tar sig ut, visar oss vår teckning. därför måste eskimåen spänna flera hundar för sin släde, när han vill färdas från Amerikas nordligaste trakter, måste där-

uppe färdas på samma sätt. Handlande, guldgräfvare, vetenskapsmän och missionärer få äfven de färdas i slåde efter hundspann. Vanligen åtföljas de då af en förare, som dels visar vägen och dels håller hundarna i styr. Tömmar begagnas ej. Den resande sitter nedpackad i skinnfällar i den smala släden och bara åker. Föraren springer ofta i bredd med den

främste hunden för den främsta släden, de öfriga följa sedan efter i en lång rad.

En dylik slädfärd, som för oss är synnerligen ovanlig, kan vara högst rolig och uppfriskande. Stundom möter man ju i dessa trakter en björn eller en flock vargar, och därför äro resenärerna städse väl beväpnade för att göra processen kort med dessa obehagliga bestar. J. B. G.

Två små dockmammor.

Med teckning.

"Nej titta!" sa' Ester, "nog sitter den bra, "Ja visst", sade Ester, "och då ska vi gå
Men så har jag och haft besvär; Till Humlegår'n med våra små;
Ty ensam jag allting åt dockan har sytt, Ty, wet du, af allt hvad vi leka, jag tror,
Fast skorna jag fått utaf Per." Är mamma och barn bäst ändå."

"Ja tänk!" sade Lilly, "så märkvärdigt söt "Jam, jam", sade Kisse, "med dockor och
Hon är nu, din Anna-Sofi. barn
Men snart har jag färdigt, och då skall Det är ju ett fasligt besvär.
du se. En kattunge växer i pälsen helt lätt
Hon duger, min Gulle-Mari." Och dock mycket sötare är."

Anna H—m Preinitz.

De små missionärerna.

Ett ståtligt skepp med hvita, svällande segel gled en dag för många hundra år sedan uppför Röda hafvet. Solen brände hett på dess däck, där matroserna under ständig sysselsättning ilade fram och tillbaka.

Längst borta i aktern satt under det hvita suntältet en allvarlig man med ett ädelt utseende, insvept i en med dyrbart pälsverk fodrad kappa. Han tycktes vara fördjudad i betraktandet af en karta, som låg på ett bord framför honom.

Icke långt därifrån stodo två små gossar lutade öfver skeppets reling och blickade med lifligt intresse mot den aflägsna stranden, som redan kunde skönjas i fjärran.

Af gossarnes likhet med hvarandra kunde man sluta till att de voro bröder, men

den äldste hade mörkt hår och bredare panna samt mera kraftig hållning.

Den lille, ett vackert, ljuslockigt barn, kunde knappt styra sin otålighet. "Land, land!" ropade han förtjust och hoppade omkring på en fot i sänder. "Åh, hvilket härligt land! Ser du Frumentius, den vackra viken därborta? Ack, om vi finge lägga till där!"

"Var tyst Edesius", förmanade den äldre. "Vi få inte störa onkel i hans viktiga arbete."

Den berömde filosofen, geografen och forskaren Metropius från Tyrus såg leende upp från sin karta.

"Ni störa mig inte, barn", sade han vänligt. "Prata så mycket ni vilja. Om ni äro snälla, så få ni i morgon bittida gå

i land och stanna där hela dagen. Vi måste förse oss med vatten. Se, sådana vackra träd! Samma källa, som ger friskhet åt deras kronor, skall också vederkvicka våra törstiga strupar.“

“Åh, vatten!” jublade Edesius. “Vi skola då åter en gång få dricka af hjärtans lust. Kanske finns det också frukter därborta — citroner, oranger och dadlar?”

“Och märkvärdiga djur, som leka under träden!” ropade Frumentius icke mindre intresserad, “och vackra fåglar på trädens grenar och sällsynta blommor rundt omkring!”

“Och musslor på stranden!” menade Edesius.

“Ja, allt detta skola ni få se“, bekräftade Metropius, “och ännu många andra Guds under. Dock få ni aldrig glömma, hvad jag lofvade eder moder, när hon gaf er tillåtelse att följa mig på denna resa. Jag lofvade henne nämligen att själf hvarje dag gifva er någon undervisning och strängt hålla eder till att samvetsgrant lära edra läxor, antingen vi befinna oss på land eller på skeppet.“

“Det skola vi visst inte glömma, onkel“, svarade gossarne gladt, “vi skola vara mycket samvetsgranna.“

Därpå satte de sig till bords och åto sin kvällsmat vid en mycket glad sinnesstämning. Sedan var tiden inne att gå till hvila, hvarföre de bådo sin aftonbön och lågo snart försänkta i en lugn sömn.

Den följande morgonen uppfyllde i hvarje afseende hvad de väntat sig af honom.

Aldrig upplefde två reslystna gossar en skönare dag än dessa båda bröder från Tyrus trehundra år efter Jesu Kristi födelse. De samlade musslor och genomströfvade den härliga skogen. De hjälpte matroserna rulla de tomma faten till randen af den flödande källan och bestormade onkeln med frågor öfver allt som oväntadt kom dem för ögonen. Men de glömde ej heller sina plikter.

“Jag tog böckerna med mig och gömde dem bakom stenen där“, sade Frumentius. “Vi skola nu söka upp en lugn plats, där vi kunna lära oss våra läxor.

Då blir onkel glad, när han får höra att vi själfva tänkt på det!”

Edesius hade kanske velat leka en stund till, ehuru han väl icke då kunde ana, att han aldrig mer skulle få roa sig och leka så obekymradt och barnsligt som nu. Men han lydde brodern, liksom han alltid brukade göra. Tillsammans gingo de nu bort till skogen och snart hade de funnit ett präktigt träd, under hvars breda, skuggrika grenar de i allsköns ro kunde läsa sina läxor. Så sutto de ganska länge och till slut upprepade de för hvarandra hvad de läst för att öfvertyga sig om att det satt fast i minnet.

Men luften var het och tryckande trots skuggan, och vindens sakta sus i trädkronorna högt öfver dem såväl som vågornas skvalp mot stranden sjöngo dem till sömns.

Då kom ett glänsande föremål susande emot dem och träffade den lilles öra. Förskräckta rusade de båda upp. Men två stora, svarta händer höllo fast Frumentius. Han utstötte ett rop af förskräckelse, men sedan återfick han fattningen.

“Skynda dig bort, Edesius“, hviskade han åt brodern. “Det är vildar — fort — rädda dig, medan det är tid!”

Dock — det var redan för sent. De voro redan omringade. Grymma, svarta ansikten blickade ned på dem, och råa händer grepo de spåda gestalterna. Spjut och piskor tycktes hota att göra ett hastigt slut på deras lif.

Vapenlösa, hjälplösa, öfvergifna af sitt folk befunno sig bröderna i en rasande skaras våld. Men de hade blifvit uppfosttrade i tron på Kristus och visste, att om de också måste förlora sitt lif, så var han dem nära och skulle taga deras själ upp till sig i himmelen.

“Herre Jesus, förbarma dig öfver våra själar!“ utropade därför Frumentius och slöt sin lille bror hårdt i famnen.

Men det tunga gisslet, som en af barbarerna redan lyft för att slå till, föll icke ned på deras hufvud. En annan vilde hade stött dem åt sidan och en tredje hade fattat ett kraftigt tag om Edesius' långa, blonda lockar för att sedan, då den

lille sakta jämrade sig, med ett rått skratt slunga honom ifrån sig.

Sedan följde en kort stunds tystnad, kvalfulla minuter, hvilka syntes gossarne långa som år. Men då man lämnade dem vid lif, vågade de ändtligen se sig omkring med skygga blickar. De funno sig omgifna af en mängd brokigt utstyrda, till tänderna beväpnade män, och med fasa sågo de spår af friskt blod på deras vapen och kläder.

Men ännu tycktes man icke hafva för afsikt att döda dem. Ja, Frumentius tyckte till och med, att de svarta ansiktena uttryckte mer förvåning än fiendskap, och ett tyst hopp började smyga sig in i hans själ. Då lade sig plötsligt en stor, stark hand på hans axel och vände honom mot skogen, medan den andra handen befalande visade honom framåt. Gossarne förstodo väl, att man tänkte föra dem inåt landet, och för dem fanns ingen annan utväg än att lyda.

Under den tröttande vandring, som nu följde, vågade de blott sällan hviska några ord till hvarandra. Vågade de hoppas, att Metropius och hans folk finge kännedom om deras bortröfvande och kunde skynda till deras hjälp?

Edesius hängde sig fast vid detta hopp, som brodern icke kunde dela, men ändock ej i förtid ville beröfva honom. Blodet, som de nyss sett märken efter, hade fyllt den förståndige gossens hjärta med en mörk aning, hvilken snart skulle bekräfta sig på ett sorgligt sätt.

En ny skara vildar slöt sig nämligen till dem, och dessa dansade och skreko i segerjubel, några klädda i de dödade matrosernas kläder, medan andra svingade annat af de röfvade föremålen omkring sina hufvud. De stackars gossarnes fasa nådde sin höjd, när de fingo se den pålsbrämde kappan, som deras onkel burit, på den störste och starkaste vildens arm. Denne tycktes med stor belåtenhet visa henne för den första skarans anförare.

Denne släpade nu fram de förskrämda små fångarne, och Frumentius tänkte icke annat, än att han skulle utlämna dem till

deras onkels mördare och få kappan i utbyte. Då han kände en gränslös fasa för den sist komne anföraren, blickade han med en stum, hjärtgripande bön i sina mörka ögon upp till anföraren för den första truppen. Ett lätt slag på hufvudet och några obegripliga men med mildare stämma uttalade ord, var svaret på hans stumma bön. Sedan gick det vidare framåt.

Gossarne såväl som kappan voro bestämda för en höfding, åt hvilken hans krigare ville gifva det bästa af det byte, som de vunnit i striden mot främlingarne.

(Forts.)

Barnavännens anmälan 1905

Se föregående nummer!

De som själfva läst Barnavännen och funnit den vara en god och lämplig tidning för barnen i söndagsskolan och för barnen i hemmet, dem bedja vi vördsammast därom, att de må söka uppmuntra vänner och bekanta att prenumerera på den för deras barn. Om blott hvarje postprenumerant sökte bereda rum för Barnavännen i ännu ett hem, så skulle flera tusen små blifva i tillfälle att läsa den.

Söndagsskolans lärare och lärarinnor samt öfriga församlingsmedlemmar bedja vi söka bereda tidningen inträde i nya söndagsskolor och i nya kretsar.

Prenumerationen
fortfar hela året

Uppsala i Jan. 1905.

REDAKTIONEN.

Bibelläsning

eller hvad står det i nästa söndags text?

Veckan 20—26 Mars 1905.

M. 20. Mark. 12: 1—12. *Liknelsen om vingårdsmännen.*

T. 21. v. 1. *Vingården ordnas.*

O. 22. v. 2. *Vingårdens herre begär frukt.*

T. 23. v. 3—8. *Vingårdsmännens brottslighet,*

F. 24. v. 9. *deras straff.*

L. 25. v. 10—11. *Byggningsmännen och hörnstenen.*

S. 26. v. 12. *Judarne hata Jesus.*

Söndagsskoltext för den 26 Mars.

Mark. 12: 1—12.

Minnesvers: 1 Petr. 2: 6. Därför heter det ock i skriften: "Se, jag lägger i Sion en utvald, dyrbar hörnsten, och den, som tror på honom, skall icke komma på skam":

UPPSALA 1905, K. W. APPELBERGS BOKTRYCKERI.